

[Ministeren for offentlige arbejder]

melov i den forstand, at den åbner for en mulighed. Så må det komme an på forhandlinger mellem finansministeren og de pågældende grupper, om de vil udnytte denne mulighed, og ønsker man det ikke, eller vil regeringen ikke betale det, som man måske kræver for at virkeliggøre intentionerne bag denne lovgivning, er der jo ikke noget at gøre ved det. Så kan vi da igen udsætte Bornholm, dets erhvervsliv, dets turisterhverv og alle de mange, der stævner mod Bornholm, for denne nervøsitet hver eneste sommer ved den måde, hvorpå man med et vist djævelskab har lagt overenskomstens udløb ikke sammen med de øvrige overenskomster, men netop lige klos op ad turistsæsonen.

Jeg tror, at vi skal afdramatisere dette her. Der er ikke tale om nogen revolutionære skridt; der er tale om noget, der har været gjort før med hensyn til anden færgefart under DSB, og jeg håber, at vi i udvalget kan forhandle noget mere afslappet og noget mere sagligt om at finde ud af at bringe disse ting på plads.

Jeg har ikke lyst til at sige ret meget til hr. Dohrmann. Også til ham vil jeg sige, at det altså ikke er nogen straf, men heller ikke nogen præmie at blive tjenestemand. Det er en fornuftig form, hvormed samfundet søger at gardere sig imod ikke enhver eventualitet, for det kan ikke lade sig gøre i det levende liv, men så godt, som det nu er muligt at sikre, at visse funktioner bliver opretholdt.

Hr. Svend Andersen har sådan set svaret på, hvorfor Bornholmstrafikken blev et statsligt selskab. Det er regeringens trafikpolitik, at staten har det overordnede ansvar for, at hovedkommunikationsårenerne, det være sig altså veje og broer, tog- og færgeforbindelser, telefon- og øvrige teleforbindelser og en hel række andre, holdes åbne. Vi vil meget gerne gøre dette i samarbejde med private, med individuelle personer, firmaer og selskaber, men det er staten, der ikke kan løbe fra ansvaret for at holde disse forbindelseslinjer mellem landsdelene, mellem borgerne, åbne, og derfor ligger det med Bornholmstrafikken, som det gør.

Erenbjerg (S):

Forskellen mellem ministerens og socialdemokratiets opfattelse ligger nok i, at vi ønsker at føre forhandlinger og vel at mærke forhandlinger, der fører til resultater på ar-

bejdsmarkedet, fremfor diktater. Vi kan ikke opfatte det som andet end et diktat, når der i bemærkningerne til lovforslaget står, at de nuværende overenskomstansatte, hvis de ikke ønsker at være tjenestemænd, vil blive afskediget.

Når jeg tillod mig at kalde lovforslaget for et makværk, hænger det selvfølgelig sammen med, at de forhandlinger, som er blevet stillet visse grupper i udsigt, inden dette lovforslag blev fremsat, ikke er blevet ført. Det hænger selvfølgelig sammen med – dette også til oplysning for hr. Arentoft – at der i bemærkningerne til lovforslaget står, at det drejer sig om to navngivne færger: M/F Poul Anker og M/F Jens Kofoed. Det er to af de færger, man i dag benytter på Bornholmstrafikken. Hvad med de fremtidige færger, for de, der i dag sejler der, kan vel ikke holde i tid og evighed?

Det kan da være rigtigt, at der på Bornholm er tale om en vis utryghed, men hvem er skyld i denne utryghed? Der har siden 1977 været åbnet for ansættelse af tjenestemænd på Bornholmstrafikken, og i den forbindelse vil jeg gerne spørge ministeren, om han vil oplyse folketinget om, hvor der har været tale om lovgivning, når der i andre tilfælde, eksempelvis på DSB-området, har foreligget tjenestemandsansættelse. Var der eksempelvis tale om en lovgivning, da man tjenestemandsansatte mandskabet på visse Storebæltsfærger?

Tommy Dinesen (SF):

Ministeren klandrede nogle af os for, at vi måske svang os lidt højt op, men det gjorde ministeren jo også, og det gør ministeren normalt her fra talerstolen, så det har vi andre vel også lov til. Men samtidig var der meget selvmodsigende i det, ministeren sagde. Der var ikke et ord om, at det er strejkeretten, man er ude på at tage væk fra folk. Ja men hvorfor ikke sige det, for det er der da nogle gevaldige principper i. Det synes jeg nok det var værd at få med også, for det er jo sandheden, og den skulle man gerne have frem.

Så siger ministeren, at det ikke er en straf at blive tjenestemand. Nej, det er det måske ikke, men jeg ved, at tjenestemænd adskillige steder har 30.000, 40.000 og 50.000 kr. mindre end de af deres kolleger, der er privatsatte. Derfor synes jeg nok, det er en straf.